

van Zuid-Celebes was het verzet tegen het herstel van het Nederlandse gezag vrij algemeen. Zo groot was de invloed die van de aanhangers van de Republiek uitging (als hun voornaamste woordvoerder trad dr. G. S. I. I. Ratoe Langie op die door Soekarno tot gouverneur van Celebes was benoemd en die met Japanse hulp van Java had kunnen oversteken), dat midden november '45 aan de Australische commandant een verzoekschrift werd aangeboden waarin verklaard werd dat Celebes deel was van de Republiek en waarin erop werd aangedrongen dat door Australië de beginselen van het Atlantisch Handvest zouden worden toegepast; het verzoekschrift was door bijna vierhonderd Indonesiërs: vorsten, andere volkshoofden en leiders van religieuze groeperingen, ondertekend. De Australiër legde het terzijde en ging korte tijd later op instructie van zijn regering (die harerzijds, zoals eerder vermeld, onder druk stond van het Britse *Labour*-bewind) eisen dat alle inheemse gezagdragers de *Nica* zouden erkennen. Een deel van die gezagdragers deed dat vervolgens – anderen weigerden en het kwam in het gebied van Palopo tot langdurige gevechten met Knil-militairen.

Op 1 februari '46 werd het gezag in Makassar overgenomen door de commandant van een Britse (weer hoofdzakelijk uit Brits-Indiërs bestaande) brigade die uit Saigon (Frans-Indo-China) was gearriveerd. De *Nica* kreeg nu de gelegenheid, krachtiger in te grijpen: Ratoe Langie werd met enkele medestanders gearresteerd en naar een eiland bij Nieuw-Guinea gedeporteerd. Sommige vorsten en volkshoofden zwaaiden vervolgens om en gingen met de *Nica* samenwerken, anderen handhaafden hun onverzoenlijke houding; dat laatste gold ook voor de Indonesische *pemoeda*-groepen die zich inmiddels hadden gevormd – hoe de situatie zich eind '46, nadat de pro-Republikeinse *Partai Nasional Indonesia*, de *PNI*, in september verboden was, toespitste en hoe dat toen leidde tot een 'contra-terreur' van Nederlandse zijde ('de Zuid-Celebes-affaire'), zullen wij later in dit hoofdstuk beschrijven.

De oorlogsvrijwilligers ingezet

Van de 24 bataljons oorlogsvrijwilligers waren, zoals wij eerder beschreven, 19 samen met de mariniersbrigade (minus één bataljon) op Malakka ondergebracht omdat Mountbatten ze niet tot Java en Sumatra had willen toelaten, zolang er geen besprekingen werden gevoerd tussen de regeringen van Nederland en van de Republiek. In het eerste kwartaal van